
Prædiken til 5. S.e. Paaske

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Prædiken til 5. S.e. Paaske	4
5. s.e. Påske	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Prædiken til 5. S.e. Paaske

5. s.e. Påske

Prædikedag 5. s.e. Påske

Prædikedato 17. maj 1925

Prædiketekst Johannes 16,23b-28

Prædiken ID P170525-01

Kilde KMF-nr. 14.19.05

5. S. e. P.

Du, som hører Bønnen, hen til dig tyer alt Kød.

Der er bedt mange Bønner paa Jorden. Saalænge vi ved om, at Menn. har vandret deres Veje og øvet deres Værk, ved vi ogsaa, at der er sendt Henvendelser fra disse Menn.'s Hjerter til Gud, til den ukendte, til det, de følte var over dem, og som holdt deres Skæbner i sin Haand — der er bedt *utallige* Bønner paa Jorden, der bedes Bønner i denne Stund — og aldrig vil Solen stige op af Havet en Morgen og se ud over en Jord, der ikke beder Bønner — man kan glæde sig over dette, man kan trække paa Skulderen ad det, det skal dog staa fast: saalænge Menn.'s Tunger taler med Menn., vil ogsaa Menn.'s Hjerter tale med Gud. — Saa gør jeg mig da den Tanke klar, at jeg i Bønnen staar over for en Stormagt — Ægypten med dens Pragt og Herlighed, Nineve, Babylon, Rom med deres Pragt og Herlighed er gaaet under, Kejser Wilhelm sidder, anden Gang gift, i Landflygtighed i Doorn — Alverdens skiftende Magt og vexlende Herlighed gaar under — — men *Bønnen* bestaar, i dens Angst og Mod, i dens Haab og Skuffelse, i dens Ydmyghed og Trods, i dens Afmagt og Almagt bestaar den — som den lille Dreng Samuel for Aartusinder siden i det gamle Jødeland foldede sine bløde smaa Hænder og sagde: "Tal, Herre, din Tjener hører", saadan folder den Aften i Aften den gamle rynkede Morlille i Husmandshuset sine haarde veltjente Hænder og beder sit Fadervor — og den

samme Gud som hørte dengang hører det atter — thi for ham er Aartusind som Hugg gennem Rør — han ældes ikke, han omskiftes ikke, og han lytter til sine Børns Tale, som dengang saa nu.

Der er bedt mange Bønner paa Jorden, og Gud har hørt dem alle. Der er bedt mange ufornuftige Bønner, og ogsaa dem hører Gud, har Gud hørt. Og skal jeg tro Bibelen ret, da har mangel Bøn faaet ham til at græde, at vende sig bort i Træthed og med Suk — men stundom har en Bøn ogsaa faaet ham til at smile, at smile og nikke i skælvende Glæde — for nu kom der en rigtig Bøn fra et Bryst — og jo rigtigere en Bøn er, jo større er Guds Glæde — — thi den Dag Menn. kan bede den fuldkomne Bøn, da er Menn.'s Gud lige, og da er hans Maal naaet — — ja, det er sket, at Gud har nikket i skælvende Glæde ved et Menn.'s Bøn — to Gange tror jeg jeg *ved* det er sket, men Gudsketak er det sket mere end de to Gange — den ene Gang var, da den gamle Job foldede sine Hænder og sagde: Herren gav, Herren tog, Herrens Navn være lovet — — den ene Gang var Alvorsstunden i Getsemane.

Der er bedt mange ufornuftige Bønner, og ogsaa dem har Gud hørt — og stundom har han maattet rynke sine Bryn i Lede og Vrede, og stundom har han maattet smile i stor Overbærenhed — — Men vi, Kristusfolket, vi har ingen Grund til at bede Bønner, der faar Gud til at ledes over os eller til at ynke os — for vor Herre og Konge har lært os den fornuftige og rette Bøn, og det er Bønnen i Jesu Navn. Og dog er ogsaa den misbrugt, og jeg har hørt Taabelighed og Uforstand opfatte det saadan, at naar blot man sluttede enhver Bøn med Ordene: Det be'er jeg om i Jesu Navn, Amen — saa var Gud forpligtet til at opfylde Bønnen, og gjorde han det ikke, var det hele Løgn. Kun Taabelighed, Indskrænkethed, Uforstand kan opfatte det paa saadan Maade — thi hvad betyder det at gøre noget i en andens Navn? Staar en Mands Navn skrevet paa min Vexel, da staar denne Mand inde for Vexlen, og gør han det ikke, da er det mig, der har begaaet noget strafværdigt, begaaet Vexelfusk. Saadan er da Bønnen i Jesu Navn, det er den Bøn, Jesus kan staa inde for, og beder jeg en Bøn, som jeg føler er Jesus uværdig og slutter den dog med Jesu Navn, da er det klart, at jeg begaar Falsk — og en saadan Bøn kan Gud ikke honorere, ja, han kan end ikke acceptere den. Hvad er da Bønnen i Jesu Navn — det er Bønnen i Alvor og Eftertanke, i Ydmyghed og Udholdenhed — men sidst og først med Hengivelsen i Guds Vilje. Bønnen i Jesu Navn det er Samtalen med Faderen — Samtalen om *alt*, hvad der ligger mig paa Sinde, men saadan, at det altsammen bæres af dette: Dog ske ikke *min*, men din Vilje.

Er det Udflugter jeg fører? Masken? Er det Præstesnak, jeg hitter paa for at sno mig bort fra den ubehagelige Kendsgerning, at vore Bønner ikke opfyldes. Nej, netop ikke; jeg siger jo netop, at vore Bønner opfyldes — de rigtige Bønner, Bønnerne i Jesu Navn. Og du vilde da vel ikke, at de andre skulde opfyldes, Bønnerne af Uforstand, af Forkerthed? Skulde Gud gaa ind paa det, der er forkert?

Nej, det gør Gud aldrig — men eet gør han: han gaar ind paa *alt*, hvad der er rigtigt. Saa bed din egen Bøn eller dit Fadervor — — og beder du det i Jesu Navn, da er det Gudsordets urokkelige Løfte, at det høres af din Far som er i Himlene.

Ulige Aar, vel 1925